

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Christoffer Larsen Bekken

2 Viser.

Aasnes

Vbox 10:274 [1871.]?

Armerstuecks

En Vise

om Pernille Pedersdatter Sæverud af Hof i Solør, som mistede sin Mand i sine unge Dage og hendes Broder siden udvandrede til Amerika og blev ilde medhandlet. Forfattet af Christoffer Larsen Bækken.

Mel.: I Hof ubi Solør der er jeg barnefødt,
Min Ven han er til Jorden begravet.

Jeg føre vil en Sang om en sørglig Enkes
Kestand, Som i Sorgen maa leve sin Tid. ∴ En
Ven hun udvalgt har som sig tro og kjerlig var,
Som hun tænkte skulde blive sin Trost.

Vi levede tilsammen i otte glade Aar med stor
Glæde og fornøielige Aar. ∴ Forenet vi da var,
tre Børn Han skænket har, Med stor Glæde og
Fornøielse det var.

Den Glæde gik forbi naar som Døden nær-
med sig Med en bitterlig Smerte deri. ∴ Et sør-
geligt Død, som jeg bliver skænkt af Gud, Som
aldrig af mit Minde gaar ud.

V box 10: 274

Jeg fik et haardigt Slag, naar som vi skal
filles ad Isra Jorden og lægges i Grav. ∴ Naar
som Graven aabner sig, ei Veien gaar forbi, Skal
vi aldrig faa sees mer igien.

Hvor skal jeg nu finde Do, for mig er ingen
Tro Her i Verden kan give mig No. ∴ For
mita hørnsfarne Ven, om vi mødes kan igien
Hos vor Gud, som i Himmelen bor.

Jeg maa alene gaa med mine arme Smaa,
Min Ven han er til Jorden begravet. ∴ I Ens-
lighed jeg bor med Forældre her paa Jord, Som
nu lever i fattige Raar.

Det sørgelige Maal af den sure bitre Skaal.
Som jeg daglig maa drikke med Taal. ∴ Naar
den Nærighed forsvandt nyt Lys for mig oprandt
I mit Herte, som beiler til Gud.

Min Sorg er meget stor om de for omtalte
Ded, Jeg i Enslighed maa leve her paa Jord.
∴ En Vending for mig gif, et haardigt Slag jeg
fik, Med stor Byrde og Tidspilde det gif.

Der Dor forsegleet blev ei dem mig forestreb,
Man maa vide, hvorledes jeg blev. ∴ Saa myn-
dig jeg da var, den Dor jeg aabnet har, Jeg ha-
ver her intet Forsvar.

En Stevning jeg indlod, jeg prøver med frit
Mod, Et Zientstab maatte det være. ∴ Vi Kom-
mission forlod for Thinget vi fremdrog, Jeg haas-
ter det gaar lykkelig og vel.

Jeg havde vel en Bror som Afsted med os
tog Fra Søstend og Fader og Mor. ∴ Hans Lykke
stod hos Gud fra Norge drog han ud, Han drog
til Amerika Land.

Hans Haand i Arbeid tar, der ingen Man-
gel var Med stor Glæde og Fornøielse det var.
∴ Jeg sufter med stor Ve mine Slægter at faa
se, Som bor i det nordlige Land.

Tre Aar der gif forbi, naar Ulykken rammer
mig Med en bitterlig Smerte deri. ∴ Stor Skaak
der for mig gif, thi Kolbrand jeg da fik, Og en
haardig Afsted jeg da fik.

To Mand mit Legem tar som jeg en Fange
var, Mange flere til Hjælpen bertil. ∴ De bandt
mig ved et Bord, jeg ei tale fik et Ord, Hvor
grueligt det er her paa Jord.

Som et Lam i Norge staar saadan jeg ligge
maa Om Nogen vil tro berubpaa. ∴ Min Sam-
ling borte var, da de Venet af mig tar, Jeg ha-
ver her intet Forsvar.

Tre Uger gif forbi inden Gud han kalder mig
Med en bitterlig Smerte veri. ∴ Vor Skæbne
bliver saa som Gud behage maa, Det maa vi so
af Skriften forstaa.

Gud hjælpe os i Nød for en saadan haardig
Død, thi Gud han er en Ven her saa fød. ∴ Di-
den iler med en Fart, Timeglasset rinder snart,
Derover jeg slutte vil min Sang.

Aasnas. Trykt i Schulze's Bogtrykkeri
ved S. A. Nielsen.

1871.

En Bise

om en sørgelig Tildragelse ved Blommen Esb i
Hof i Solor i Aaret 1871.

Mel. To Drosker sad paa Bøgeqvist.
En Sang jeg synger denne Stund
Om en Hændelse i Sparbysund.
Det var paa en Konfirmationsdag
At ellers Liv i Fare var.

De steg i Vaaden paa engang,
De synted ned paa Elvens Sand
Stor Skrak der over Alle gif,
Tre Mennesker ei Redning fik.

To Piger nære Døden var,
Herr Torgersen dem reddet har,
Ei Graven aabnet for dem var,
Thi Gud dem Hjælpen sendet har.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20
0 mm
0
En Mand stor Sorg i Hjertet bær,
Som tvende Døttre mistet her.
Godt Samlingssted de har igjen,
Om de hos Gud kan mødes end.

De nærmst Vaarørende ogsaa
I Sorgedragt nu monne gaa.
Men sorg ei paa et saadant Bud
Naar det kan komme fra vor Gud.

Taalmodig bør vi være her,
Da holder Gud os Alle kjær;
Ihi Sorgen Ingen Ingen bær,
Uden det gavnligt for ham er.

En saadan Nød paa Jorden her
Et Skridt til Gud os bringer nær;
Ihi saadan Nød os minder om
Vor egen Synd og Død og Dom.

Tænk paa din Sjæl og paa din Gud,
Førend han sender Dødens Bud;
Ihi Ingen Døden gaar forbi,
Naar Graven den har aabnet sig.

Ihi Gud han kalder, naar han vil,
Da maa vi være flødt dertil;
Ihi Sjælen er et Laan af Gud,
Derfor vi holde bør hans Bud.

O Menneſke, som er igjen,
Gaa ei din Veie saa dristigt frem;
Ihi dette maa vi ligne ved
En liden Uforsigtighed.

Jeg slutte vil min Sørgesang,
Jeg bedre den ei gjøre kan.
Om En den bedre gjøre vil,
Jeg svarer gjerne Ja dertil.

Christoffer Larsen Bekken.

Hasnæs. Trykt i Schulzes Bogtrykkeri
ved S. A. Nielsen.

